

Arrest

nr. 311 397 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juni 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 7 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 9 augustus 2023 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Gharkali, district Haska Mina (=Deh Bala), provincie Nangarhar. In 1396 (Afghaanse kalender, =2017/2018) besloot uw vader een arbaki, of lid van de lokale politie, te worden. Na een korte opleiding in Nangarhar, ging hij aan de slag in het district Haska Mina.

In 1399 (=2020/2021), ruim een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, berichtte uw vader jullie dat hij de volgende dag thuis op vakantie zou komen. Hij kwam echter nooit thuis aan. Uw familie poogde hem te bellen, maar zijn telefoon stond uit. De volgende dag ondernam uw familie opnieuw pogingen om hem te bereiken, maar zonder succes. Uw familie werd bang, en sprak die dag de baas van uw vader en leider van de lokale politie in uw district, commandant S.(...), aan over zijn verdwijning. Commandant S.(...) stelde jullie gerust en beloofde jullie vader te zoeken. Jullie kregen geen nieuws van de commandant de volgende dag, dus besloot u contact op te nemen met uw maternale oom uit Jalalabad. Uw oom kwam naar jullie toe, zocht naar uw vader, voerde een gesprek met commandant S.(...), informeerde zich bij de checkpoints waar uw vader werkte, maar zonder succes: er was geen informatie over uw vader.

Enkele dagen nadat uw oom in jullie dorp was toegekomen, nam uw oom jullie uit veiligheidsoverwegingen mee naar Jalalabad, bij hem thuis. Uw maternale oom vreesde dat de vijanden van uw vader, namelijk de taliban of Daesh, u als volgend doelwit zouden nemen. In Jalalabad bleven jullie binnen in het huis van uw oom. Uw maternale oom ging geregeld horen op het districtscentrum of er nieuws was van uw vader, maar er kwam geen nieuws. Een maand later, begin 2021, vluchtte u uit Afghanistan. U reisde legaal met het vliegtuig via de Verenigde Arabische Emiraten en Libanon naar Turkije en verder illegaal tot België. Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u op 22 juni 2021 aan in België, waar u diezelfde dag nog verzocht om internationale bescherming.

Na de machtsovername in augustus 2021 ondernam uw oom nog enkele vergeefse pogingen om met de hulp van de dorpsouderen te weten te komen van de taliban in het districtscentrum wat er met uw vader gebeurde.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omdat uw vader arbaki was en u het volgende doelwit van de taliban of Daesh zou worden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (kopie van een duplicaat van de originele taskara); de taskara van uw vader (kopie); de politiebadge van uw vader (kopie); een bankkaart op naam van B.(...) (kopie); en vier foto's van uw vader met collega's in de diverse checkpoints.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. In zijn opmerkingen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud riep uw advocaat het voordeel van de twijfel in mochten er zaken niet helemaal juist door u zijn weergegeven gezien u getraumatiseerd zou zijn (CGVS 2, p. 7). Er werd evenwel geen enkel medisch document neergelegd om dit te staven, uit niets blijkt dan ook dat u getraumatiseerd zou zijn, noch maakte u zelf noden in die zin kenbaar. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengen.

Zo kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd geen eenduidige verklaringen aflegde. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn (Fiche NBMV, p. 4) en bijgevolg minderjarig te zijn. Een leeftijdstest uitgevoerd op 7 juli 2021 wees echter uit dat u 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. U was bijgevolg ruim meerderjarig. Gevraagd om reactie hield u vol dat u zestien was toen u asiel aanvraagde, u kon begrijpen dat er een jaar verschil op zou zitten, maar niet zoveel verschil (CGVS 1, p. 4). Dat uw objectief vastgestelde leeftijd dermate verschilt van de door u bij aankomst opgegeven leeftijd is niet ernstig. U legde een kopie neer van een duplicaat van uw taskara, waarop uw leeftijd beschreven stond als zestien jaar in 1400 (= 2021/2022). Gelet op het aanzienlijke leeftijdsverschil tussen de leeftijd op uw taskara en uw objectief vastgestelde leeftijd, kan aan de authenticiteit van deze taskara geen enkel geloof worden gehecht, temeer aan de authenticiteit van Afghaanse identiteitsdocumenten doorgaans weinig geloof kan worden gehecht aangezien ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Over uw taskara legde u bovendien geen coherente verklaringen af. U beweerde dat het een duplicaat was dat u aan uw oom opdroeg op te vragen in het districtskantoor toen u in België was (CGVS 1, p. 10, 26; CGVS 2, p. 4). De afgiftedatum op het document refereerde naar de nieuwe datum waarop uw oom het document verkreeg (CGVS 1, p. 10). Na analyse van het duplicaat van uw taskara bleek de uitgiftedatum 15/03/1400 (= 05/06/2021) te zijn. Deze datum valt niet te verenigen met uw periode van verblijf in België, dat volgens u aanvatte op 22 juni 2021 (CGVS 2, p. 3). Voorts kan er ook nog gewezen worden op de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw taskara en uw paspoort. Tijdens uw onderhoud op de DVZ stelde u dat de smokkelaar uw paspoort van u had afgenomen (Verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u uw paspoort was verloren onderweg, toen u na een val uw zware rugzak achterliet (CGVS 1, p. 9). U werd hiermee geconfronteerd en reageerde dat het misschien een fout was bij de DVZ, u had uw rugzak met uw paspoort en uw taskara achtergelaten (CGVS 2, p. 4). Het louter herhalen van uw laatste

versie kan evenwel niet weerhouden worden als een gegronde rechtvaardiging voor dit verschil in uw opeenvolgende verklaringen. Opvallend hierbij is ook dat u, ofschoon u verklaarde dat uw paspoort en uw taskara in deze rugzak zaten (CGVS 2, p. 4), eerder had verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan lag (Verklaring DVZ, vraag 25). Uw advocaat wierp op dat het verslag van de DVZ vaak niet wordt voorgelezen en de verzoeker zijn handtekening moet zetten (CGVS 2, p. 7). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beaamde u echter dat het verslag u bij de DVZ werd voorgelezen in het Pasjtoe (CGVS 1, p. 3). Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien, gelet op het feit dat aan de authenticiteit van uw taskara geen enkel geloof kan worden gehecht en gelet op de overige vaststellingen met betrekking tot uw identiteitsdocumenten, kan niet zonder meer aangenomen worden dat de taskara die u neerlegde van B.(...), waarvan u verklaart dat ze uw vader toebehoort, daadwerkelijk van uw vader zou zijn. Bovendien, zoals hierboven reeds aangestipt, is de bewijswaarde van Afghaanse identiteitsdocumenten bijzonder relatief gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Aldus kan er aan deze taskara geen waarde gehecht worden. U legde weliswaar foto's neer van uw vader met collega's, maar verklaarde dat u geen foto's had van uw vader en u samen (CGVS 1, p. 11). Gepolst of er bij u thuis nog foto's zouden zijn van u met uw vader, zei u te denken van niet (CGVS 1, p. 22). Gevraagd vanwaar de foto's kwamen die u wel van uw vader had kunnen neerleggen, stelde u dat hij deze al had geprint ter herinnering en u ze kreeg van uw oom (CGVS 1, p. 12). Het komt raar over dat uw vader in de foto's die hij ter herinnering had voorzien, niet één foto zou hebben geprint waar u, als oudste zoon, met hem zou opstaan. Hoe dan ook, gelet op de vaststelling dat u geen foto's van u met uw vader kon voorleggen (CGVS 2, p. 5) blijkt uit niets dat op de foto's die u wel voorlegde daadwerkelijk uw vader zou staan. Aan de foto's in kwestie kan aldus geen enkele waarde gehecht worden. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw vader als arbaki gewerkt heeft.

Met betrekking tot de documenten die uw relaas over uw vaders job zouden kunnen ondersteunen, valt het volgende op. U verklaarde dat er registraties van nieuwe kandidaten hadden plaatsgevonden in de regio (CGVS 1, p. 12-13) en dat uw vader een maand training kreeg in Nangarhar (CGVS 1, p. 12). Nochtans legde u hiervan geen enkel document neer. U werd alsnog in de gelegenheid gesteld documenten in verband met zijn training en de registratie van zijn rekrutering als arbaki na te sturen (CGVS 2, p. 5), maar het CGVS mocht tot op heden hiervan niets ontvangen. U legde een kopie van een politiebade neer, geldig tot jawza 1399 (= ongeveer juni 2020). Gelet op uw moment van vertrek (u vertrok vijf maanden voor uw onderhoud op de DVZ, dat plaatsvond op 5 augustus 2021; DVZ Verklaring, punt 32) en de chronologie van de feiten volgens uw relaas, was deze badge reeds sinds enkele maanden verlopen toen uw vader naar huis zou komen. Dit komt enigszins bevreemdend over. U legde na het tweede persoonlijk onderhoud ook een kopie van een bankkaart neer op naam van B.(...), die echter van zeer slechte kwaliteit was. Van deze beide kopies moet overigens gezegd worden dat hun authenticiteit geenszins te achterhalen is. Zoals meermaals aangestipt zijn dergelijke Afghaanse documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen.

Ook uw kennis van de job van uw (vermeende) vader was eerder beperkt. Zoals net gemeld sloot uw vader pas aan bij de arbaki in 1396 (= 2017/2018) (CGVS 1, p. 5). U was toen bijgevolg zeventien à achttien jaar oud. Nochtans kon u inzake de training die hij kreeg toen hij zich bij de arbaki vervoegde, slechts zeer oppervlakkige duiding geven. Gepolst naar de inhoud van de training, zei u dat hij leerde schieten en de checkpoint veiligstellen (CGVS 2, p. 6). Gevraagd of hij nog iets leerde, zei u dat hij u er niet meer over vertelde (CGVS 2, p. 6). Arbaki's krijgen volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nochtans een veel uitgebreidere training, met onder meer ook medische training en mensenrechtentraining, maar dat meldde u niet. Ook bleek u niet vertrouwd met de functies en graden bij de arbaki's. Gevraagd ze te schetsen, wist u het niet (CGVS 2, p. 6). Dat u niet zou weten dat de Afghaanse lokale politie districtsleiders, checkpointleiders en -wachters kent, onderlijnt nogmaals hoe oppervlakkig uw kennis van uw vaders job is. Er kan nog worden opgemerkt dat uw vader thuis vertelde over zijn job (CGVS 1, p. 16). Een diepgaandere kennis kon van u worden verwacht over de job van uw vader.

In het licht van het geheel van voorgaande bevindingen kan er nauwelijks enig geloof worden gehecht aan het feit dat uw vader B.(...) als arbaki werkte. Voorts komen uw verklaringen over het feit dat uw vader vermist raakte niet aannemelijk over.

Vooreerst valt op dat u in het algemeen met betrekking tot de taliban en/of Daesh waarmee jullie in de problemen raakten, weinig gestoffeerde verklaringen aflegde. Zo gaf u aan dat aanvallen in het dorp gebeurden door de taliban en Daesh (CGVS 1, p. 12). Maar u wist niet wie er was van belangrijke Daesh-commandanten in uw district (CGVS 2, p. 14), en u wist niet wie er was van belangrijke talibancommandanten in uw district (CGVS 2, p. 14). U sprak van een aanval gepleegd op de checkpoint waar uw vader zat en bij dewelke een collega sneuvelde (CGVS 2, p. 15), maar u wist niet welke commandant achter deze aanval zat (CGVS 2, p. 15), dit ondanks het feit dat uw vader wel over deze aanval thuis had verteld (CGVS 1, p. 19-20). Gelet op uw verklaringen dat u in de negatieve aandacht van de taliban stond (CGVS 1, p. 13), mag er van u verwacht worden dat u beter zicht zou hebben op wie u en uw vader in het vizier namen.

Vervolgens vallen een aantal incoherenties op met betrekking tot de omstandigheden waarin uw vader vermist raakte. Zo beweerde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader op weg naar huis niet zelf zou rijden, maar iemand anders hem bracht (CGVS 1, p. 22). Er werd gebruik gemaakt van een overheidswagen (CGVS 2, p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat uw vader toen hij de

checkpoint verliet met andere mensen was (CGVS 2, p. 10). U wist evenwel niet met wie hij was (CGVS 2, p. 10). Later stelde u dan weer dat uw vader alleen was toen hij de checkpoint verliet (CGVS 2, p. 12). Erop gewezen dat u eerder had verteld dat uw vader met een chauffeur reed, beweerde u te hebben gezegd dat hij soms met een chauffeur was, maar deze keer niet (CGVS 2, p. 12). Uw verklaringen misten bijgevolg aan coherentie. Ook over de checkpoint van waaruit hij vertrok zijn uw beweringen niet helder. Gevraagd uit welke checkpoint hij vertrok toen hij vermist raakte, dacht u dat hij in Jow Dara (= fonetisch: Chawdara) had gezeten, u wist het niet zeker meer, maar uw vader had het u wel gezegd, alleen was het lang gelden (CGVS 1, p. 21). Dat u niet zou onthouden uit welk checkpoint hij vertrok toen hij verdween, komt merkwaardig over. Uw relaas over de omstandigheden waarin uw vader verdween overtuigde bijgevolg niet.

Frappant is ook dat uw vader, ondanks het feit dat er voordien, zoals reeds aangehaald, collega's sneuvelden, met niemand een (vorm van) plan besprak in het geval dat hem iets zou overkomen (CGVS 1, p. 20). Ook dat komt bevreemdend over.

Wat betreft de zoektocht die na zijn verdwijning werd opgezet, kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd. Over de zoektocht van uw oom naar uw vader vertelde u dat uw oom naar de checkpoints ging. Maar gevraagd naar welke checkpoints, wist u het niet meer (CGVS 2, p. 13). Hij sprak er met collega's van uw vader, maar u vroeg niet welke collega's (CGVS 2, p. 13). Dat komt raar over aangezien u een tiental keren de checkpoints had bezocht om uw vader eten te brengen (CGVS 1, p. 18) en bijgevolg enige vertrouwde had met zijn collega's en werkomgeving. Nu eens gaf u aan dat u niet vroeg aan uw oom welke stappen hij ondernam om uw vader terug te vinden (CGVS 1, p. 22), en wierp u op dat het een moeilijke periode was voor jullie (CGVS 1, p. 22). Hierop gevraagd of u er nu, na uw vertrek niet om vroeg – u heeft immers zeer geregeld contact met uw oom (CGVS 1, p. 8) –, antwoordde u dan weer dat u er wel naar vroeg, maar hij geen info had (CGVS 1, p. 22). Ook beweerde u aanvankelijk informatie gevraagd te hebben aan uw vaders collega (CGVS 1, p. 21), maar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u enkel naar commandant S.(...) ging en verder thuisbleef tot u verhuisde naar de stad (CGVS 2, p. 14). Deze opeenvolgende incoherenties en deze lacunes in uw verklaringen over de zoektocht naar uw vader ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas over uw vaders verdwijning volledig.

Tot slot dient er nog benadrukt te worden dat u naar eigen zeggen nooit persoonlijk werd bedreigd (CGVS 1, p. 24). Bovendien blijkt dat uw broer Sh.(...), die inmiddels zestien jaar oud is (veertien jaar oud ten tijde van de DVZ Verklaring van 05/08/2021; DVZ Verklaring, punt 17), nog naar school gaat (CGVS 1, p. 7). Gevraagd waarom de taliban, die volgens u een netwerk hebben over het hele land (CGVS 1, p. 13), uw familieleden in de school met rust zouden laten, wierp u op dat ze klein zijn, u dacht niet dat ze hen kwaad zouden doen, of maar een beetje (CGVS 2, p. 4). Uw broer Sh.(...) is zoals gesteld inmiddels zestien jaar oud (DVZ Verklaring, punt 17), wat uw eigen (vermeende) leeftijd was toen u Afghanistan moest ontvluchten omwille van uw problemen met de taliban.

Uw uitleg gaat bijgevolg niet op, temeer daar u zoals hierboven vastgesteld bedrieglijke verklaringen aflegde over uw werkelijke leeftijd en u minstens enkele jaren ouder bent dan u beweert te zijn, waardoor ook uw verklaringen over de leeftijd van uw broers niet zonder meer aangenomen kunnen worden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u problemen zou kennen omwille van de door u beweerde job van uw vader als arbaki. Een nood aan internationale bescherming omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt." Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic Eurostation, indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19

pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U werpt weliswaar een aantal keer op dat u actief bent in de Belgische samenleving, u zich hier goed voelt en u hier werkt, onder meer in een discotheek (CGVS 1, p. 26 en 27; CGVS 2, p. 17), doch dit toont slechts aan dat u zich tracht te integreren in België. Hieruit blijkt niet dat u niet meer zou functioneren in de Afghaanse maatschappij of dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst als verwesterd gepercipieerd zou worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker overloopt de elementen uit de vluchtelingendefinitie en stelt dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met Daesh en de taliban, en verwijst hierbij naar zijn verklaringen. Volgens verzoeker werd zijn vrees ten onrechte niet bewezen geacht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat met bepaalde elementen onvoldoende rekening werd gehouden, zoals zijn laaggeschooldheid, zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij sinds 2021 niet langer in zijn land van herkomst woont. Verzoeker wijst ook op de tewerkstelling van zijn vader bij de arbaki, op de aanwezigheid van Daesh in zijn provincie, op de vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer of vader bij het leger of bij de ALP en op zijn verwestering na 2 jaar verblijf buiten Afghanistan. Daarnaast wijst verzoeker op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

Verzoeker stelt dat dagelijks terugkeerders vanuit het westen of hun familieleden worden gefolterd en vermoord door de taliban. Verzoeker citeert hierbij uittreksels uit internetartikels van MO*-magazine, VRT- en RTL-nieuws over familieleden van personen met een bepaald profiel. Hij citeert ook landeninformatie van Amnesty en *ecoi.net* over de mensenrechtensituatie sedert de machtsovername door de taliban en verwijst naar een artikel van de New York Times van april 2022 over de moord op voormalige overheidsmedewerkers aan wie aanvankelijk amnestie werd verleend.

Verzoeker is van oordeel dat zijn geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel wordt getrokken omwille van het leeftijdsonderzoek. Hij meent dat hij niet moet gestraft worden voor het systeem in Afghanistan waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand de leeftijd bepaalt op basis van uiterlijke kenmerken. Hierbij haalt verzoeker een uittreksel uit een rapport aan waarin dit wordt bevestigd. Verzoeker begrijpt ook niet waarom

de verwantschapsband met zijn vader in twijfel wordt getrokken op basis van de taskara, omdat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen. De authenticiteit van de neergelegde documenten betreffende zijn vader worden volgens verzoeker in twijfel getrokken zonder rekening te houden met de gedetailleerde en doorleefde verklaringen over het werk van zijn vader. Verzoeker acht het onredelijk dat zijn vrees voor vervolging in twijfel werd getrokken omdat hij niet exact wist van welk checkpoint zijn vader was vertrokken vóór zijn verdwijning, hetgeen volgens hem een detail betreft.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn westers profiel omwille van zijn verblijf in Europa en zijn tewerkstelling. Hij stelt tegen de taliban en tegen Daesh te zijn. Volgens verzoeker heeft de Raad al meerdere beslissingen van het CGVS vernietigd omwille van de aanwezigheid van Daesh in de provincie Nangarhar en diende hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU te worden toegekend. Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren omwille van zijn verwesterd profiel en de aankondiging van de taliban dat zij teruggekeerde asielzoekers uit Europa zullen vermoorden. Terugkeerders worden immers beschouwd als ongelovigen, zo vervolgt verzoeker. Hij haalt de UNHCR-richtlijnen van 2018 aan en een rapport van Nansen van 2021 betreffende de Hazara-minderheid waarin wordt gesteld dat verwesterde Afghanen vervolgd worden omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Verzoeker beschrijft daarnaast dat omwille van de socio-economische omstandigheden in Afghanistan dagelijks Afghanen naar Iran vluchten. De acute ondervoeding in Afghanistan vormt volgens verzoeker een grond om de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het standpunt van de commissaris-generaal dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan niet onder deze wetsbepaling valt omdat deze situatie het resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren acht verzoeker nonsens. Hierbij verwijst verzoeker naar rechtspraak uit Nederland uit 2013 waarin wordt gesteld dat bij een intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de humanitaire situatie en meent dat dit naar analogie moet worden toegepast. Verzoeker citeert internetartikels van UNICEF en het *reformatorisch dagblad* uit 2021 waarin de humanitaire crisis in Afghanistan wordt toegelicht. Verzoeker haalt ook internetinformatie aan van de Danish Refugee Council waarin wordt gewaarschuwd voor problemen in geval van terugkeer van Afghanen die niet loyaal zijn ten aanzien van het regime van de taliban.

Tenslotte stelt verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent de sliding scale uit het arrest Elgafaji in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij maakte op 18 maart 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

2.3. Op 27 maart 2024 maakte verzoeker een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij aanstipt dat de leider van de taliban terugkeerders uit Europa viseert en verwijst naar een arrest van de Raad van 8 juni 2023. Tevens wijst verzoeker op de ernstige socio-economische crisis. Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker afschriften van zijn arbeidsovereenkomsten van 2023 en 2024 en afschriften van de individuele rekening met zijn maandelijkse lonen (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde een Afghaan te zijn van Pashtoun-origine die afkomstig is uit het district Haqamina (Deh Bala) in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 juni 2021, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde de taliban en Daesh te vrezen omwille van de tewerkstelling van zijn vader, die bij de “burgerlijke politie” werkte en vermist was geraakt (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 5 augustus 2021). Volgens zijn oom zaten de Taliban en Daesh hierachter en zouden deze verzoeker ook niet met rust laten. Er werd via commandant S. vruchteloos navraag gedaan over de situatie van verzoekers vader (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 13). Verzoeker vertrok daarna met zijn oom voor een maand naar Jalalabad en verliet naderhand zijn land van herkomst (*Ibid.*).

5.1.3. Het kernaspect van verzoekers asielrelaas betreft de tewerkstelling van zijn vader bij de arbaki. Het is in dat opzicht niet onredelijk om te verlangen dat verzoeker een (deugdelijk) bewijs aanlevert van zijn identiteit, van de afstammingsband met zijn vader en van diens tewerkstelling bij de lokale politie.

Verzoeker legde blijkens het administratief dossier volgende stukken neer om zijn profiel als familielid van een medewerker van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering aannemelijk te maken: een (duplicaat van) zijn taskara, de taskara van zijn vader, een werkbadge van zijn vader, foto's van zijn vader en een bankkaart van zijn vader (AD, stuk 5, Documenten).

Er dient hierbij in de eerste plaats te worden gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten in het algemeen uiterst beperkt is omwille van de afwezigheid van centraal gezag, corruptie, fraude en makkelijk verkrijgbare vervalsingen (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021, p. 33).

Wat het bewijs van zijn eigen identiteit betreft, verklaarde verzoeker initieel dat zijn originele taskara zich nog in Afghanistan bevond (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 augustus 2021, persoonlijke documenten). Later verklaarde hij dat hij deze onderweg was kwijtgeraakt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 9-10). Hij had deze

namelijk in zijn rugzak had achtergelaten in Bulgarije (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 15 mei 2023, p. 4). De Raad merkt op dat zijn originele taskara onmogelijk gelijktijdig in Afghanistan en in Bulgarije kan opduiken. Wat er ook van zij, verzoeker zou, nadat hij op 22 juni 2021 in België was toegekomen, via zijn maternale oom gevraagd hebben om in Afghanistan een duplicaat van zijn taskara te laten opmaken in het districtskantoor (*Ibid.*, p. 10). Uit de vertaling van de kopie van dit duplicaat, waarvan blijkbaar nooit een originele versie werd neergelegd, blijkt echter dat dit op “15/03/1400” werd uitgegeven, hetgeen overeenstemt met de datum van 5 juni 2021 volgens de Gregoriaanse kalender en dus voorafgaat aan verzoekers binnenkomst op het Belgische grondgebied. Het ‘duplicaat’ bevat bovendien geen vermelding dat het een ‘duplicaat’ betreft en bevat een met de hand aangebrachte handtekening van de houder, hetgeen twijfels doet rijzen betreffende zijn verklaringen dat het duplicaat door zijn oom zou zijn aangevraagd. Gelet op de landeninformatie, op de weinig coherente verklaringen van verzoeker over zijn originele taskara, over de wijze waarop hij in het bezit zou zijn geraakt van het ‘duplicaat’ en op de vastgestelde anomalieën inzake de vermeldingen op de taskara, kan het ‘duplicaat’ niet als een deugdelijk bewijs van verzoekers identiteit worden aanzien. Het is trouwens opvallend dat verzoeker nooit een (kopie of duplicaat) van de identiteitspagina van zijn paspoort heeft aangebracht, waarvan een grotere bewijswaarde zou uitgaan met betrekking tot zijn identiteit.

Aan verzoekers herkomst uit Afghanistan wordt kennelijk niet getwijfeld. Verzoeker is er wel niet in geslaagd zijn precieze identiteit afdoende te bewijzen. Bijgevolg kan evenmin bewezen worden geacht dat de persoon die afgebeeld is op de kopie van de taskara van B. (AD, stuk 5, Documenten, taskara vader) zijn vader zou betreffen. Verzoeker legde weliswaar een aantal foto’s neer van B. die, al dan niet gewapend, poseert in het bijzijn van één of twee andere figuranten met een muur of een dienstwagen op de achtergrond (*Ibid.*, foto’s vader), maar hieruit kan niet worden geconcludeerd dat de afgebeelde persoon verzoekers vader is, noch dat deze bij de ALP zou zijn tewerkgesteld. Volgens verzoeker tonen deze foto’s zijn vader terwijl deze aan het werk is aan bepaalde *checkpoints* (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 11). Verzoeker verklaarde dat zijn vader deze - eerder weinigzeggende - foto’s vroeger reeds had uitgeprint als herinnering en dat zijn maternale oom de foto’s via de post aan hem had overgemaakt (*Ibid.*, p. 12). Er is echter geen enkele foto voorhanden waarop B. samen met verzoeker, die beweert zijn oudste zoon te zijn, wordt afgebeeld. Verzoeker beweerde geen (afgedrukte) foto’s te hebben waarop hij samen met zijn vader is afgebeeld en stelde deze ook later niet te kunnen aanleveren omdat deze enkel op de telefoon van zijn vader zouden staan (*Ibid.*, p. 11-12). Het is evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker, via zijn maternale oom of andere familieleden, geen enkele foto of een ander stuk kan aanbrengen die een begin van bewijs zou kunnen vormen van de (familie-)band met B. Gelet op deze elementen kan geenszins bewezen worden geacht dat er een band van afstamming bestaat tussen verzoeker en B. aan wie de neergelegde taskara zou toebehoren. De verwantschapsband wordt dus niet louter op basis van de gegevens van de taskara in twijfel getrokken, zoals verzoeker in zijn middel poneert.

Met betrekking tot de tewerkstelling van B. dient te worden aangestipt dat verzoeker initieel verklaarde dat zijn vader bij het leger was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 22 juni 2021), terwijl hij minder dan twee maanden later aangaf dat hij bij de “*burgerlijke politie*” werkte (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 5 augustus 2021). Later stelde verzoeker dan weer, op de vraag van de *protection officer* voor welke organisatie zijn vader werkte, dat dit de “*Nationale veiligheid*” was (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 15 mei 2023, p. 5). Hoewel het voor sommige burgers soms moeilijk is het onderscheid te maken tussen de verschillende veiligheidsdiensten (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), 24 augustus 2018, p. 7), mag van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij hierover meer consistente verklaringen aflegt aangezien de tewerkstelling van zijn vader de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker poogde een en ander te verduidelijken door te stellen dat zijn vader “*in de nationale veiligheid en in de arbaki*” actief was (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 15 mei 2023, p. 5). De arbaki zijn volgens verzoeker de regionale politieagenten, die gelieerd zijn aan de nationale veiligheid. Verzoeker legde een kopie neer van een (in 2020) vervallen werkbadge van B., die blijkens de vertaling uitgaat van de Nationale Veiligheidsdienst (*Ibid.*, badge vader (arbaki)). Hij bleek echter niet bij machte om de graad van zijn vader bij de politie toe te lichten en kon de verschillende graden en functies binnen de arbaki niet schetsen (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker werd gedurende het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd om bijkomende documenten aan te leveren betreffende de training die zijn vader volgde in Nangarhar, en een registratiebewijs van zijn rekrutering als nieuwe arbaki (*Ibid.*, p. 5), maar hij legde sedertdien geen enkel nieuw document neer dat betrekking heeft op de training, aanwerving en/of tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker heeft niet aangetoond dat zijn ‘vader’ effectief bij de arbaki heeft gewerkt. Verzoeker ontkende trouwens uitdrukkelijk ooit persoonlijk te zijn bedreigd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 5 augustus 2021), waardoor hij - zelfs indien de tewerkstelling van zijn ‘vader’ geloofwaardig zou worden geacht, *quod non* – als familielid geen risico op vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op de afwezigheid van concrete bewijzen en geloofwaardige verklaringen betreffende zijn identiteit, betreffende zijn familieband met B. en betreffende diens tewerkstelling, kan ook geen geloof worden gehecht

aan de verdwijning van B., noch aan het gegeven dat Daesh of de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn. Verzoeker dwaalt waar hij in zijn tweede middel betoogt dat zijn vrees voor vervolging in twijfel zou worden getrokken omdat hij niet exact wist van welk checkpoint zijn vader ten tijde van zijn verdwijning zou zijn vertrokken. Alle bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier en verzoeker brengt hiertegen geen concrete tegenargumenten aan. Op basis van verzoekers asielrelaas kan bijgevolg geen behoefte aan internationale bescherming worden vastgesteld.

5.1.4. In zijn eerste middel beweert verzoeker dat zijn gegronde vrees ten onrechte niet bewezen werd geacht, maar hij brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal. In zijn tweede middel meent verzoeker dat bij de beoordeling onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn laaggeschooldheid, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij Afghanistan reeds in 2021 had verlaten, maar hij toont niet aan op welke wijze scholing, leeftijd of tijdsverloop sedert zijn vertrek de bewijskracht van de neergelegde stukken of van de voorgehouden afstammingsband met B. of van diens tewerkstelling van B. zouden kunnen beïnvloeden.

5.1.5. In zijn tweede middel benadrukt verzoeker dat zijn (algehele) geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel wordt getrokken omwille van zijn verklaringen over zijn leeftijd.

5.1.6. Zoals hierboven reeds werd toegelicht, rijzen er ernstige twijfels bij de bewijswaarde van de neergelegde taskara in zijn geheel, en de gegevens betreffende de leeftijd van verzoeker in het bijzonder. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ten tijde van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 22 juni 2021, toen hij blijkbaar nog geen enkel identiteitsstuk kon voorleggen (*“zonder enig identiteitsdocument”*), uitdrukkelijk verklaarde geboren te zijn op 30 juni 2005 (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26). Op grond van de verklaringen van verzoeker werd hij op dat ogenblik als niet-begeleide minderjarige vreemdeling geregistreerd en werd een NBMV-fiche opgemaakt, hoewel op basis van zijn uiterlijke kenmerken sterk werd getwijfeld aan zijn beweerde minderjarigheid (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, fiche NBMV). In het kader van het onderzoek naar zijn minderjarigheid stelde verzoeker bizar genoeg plots zijn geboortedatum niet te kennen (*“ne connaît pas sa date de naissance”*: AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 22 juni 2021), terwijl hij bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming wel een zeer precieze geboortedatum (30 juni 2005) opgaf. Omwille van de onduidelijkheid werd verzoeker onderworpen aan een leeftijdsonderzoek waarbij zijn leeftijd werd ingeschat op 22, 5 jaar (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, beslissing van de Dienst Voogdij, 13 juli 2021). Verzoeker dient dus als meerderjarige te worden beschouwd. Tegen deze beslissing staat op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State, maar verzoeker toont niet aan dat hij dit rechtsmiddel heeft aangewend. Bijgevolg berust hij in het gegeven dat hij als meerderjarige moet worden bejegend en kan hij zijn minderjarigheid niet aanwenden als verschoningsgrond voor eventuele ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad ontkent niet dat er op de Afghaanse taskara's geen precieze geboortedatum wordt aangebracht en dat de leeftijd van de betrokkene louter wordt ingeschat op basis van uiterlijke kenmerken. Dit kan een rechtvaardiging vormen voor de onwetendheid van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming betreffende zijn geboortedatum of de exacte leeftijd. Verzoeker leek zelf aan te geven dat er in zo'n geval maximaal een verschil van ongeveer één jaar op kan zitten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 4). Er wordt geen aannemelijke uitleg verschaft waarom hij bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een precieze geboortedatum heeft opgegeven die meer dan vijf jaar afwijkt van de op wetenschappelijke gronden geschatte leeftijd. Eén en ander wekt des te meer verbazing aangezien verzoeker verklaarde dat hij na de verdwijning van zijn vader in Kabul een paspoort had gevraagd, maar in het geheel niet meer scheen te weten welke geboortedatum daarop vermeld was (*“maar ik checkte niet hoe oud ze schreven voor mijn leeftijd”*) (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 15 mei 2023, p. 4). Gezien de grote discrepantie tussen verzoekers verklaarde geboortedatum en zijn medisch vastgestelde leeftijd, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door zich vragen te stellen bij zijn algehele geloofwaardigheid. De overwegingen betreffende de leeftijd van verzoeker vormen trouwens geen determinerend motief om hem internationale bescherming te weigeren, maar versterken de twijfels betreffende zijn precieze identiteit en verzwakken de bewijswaarde van de neergelegde taskara.

5.1.7. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel stelt dat terugkeerders uit het Westen of hun familieleden worden gefolterd en vermoord door de taliban en hierbij informatie aanreikt over Afghanen met een specifiek profiel, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker zijn profiel als familielid van een medewerker van de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor hij evenmin aantoonbaar dat hij in geval van terugkeer om die reden onder de negatieve aandacht van de *de facto*-talibanregering zou komen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 18 maart 2024 meer actuele landeninformatie heeft aangewend en betreffende terugkeerders vanuit het Westen naar Afghanistan het volgende stelt:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban

worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

5.1.9. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij verwesterd is ingevolge een verblijf van ondertussen drie jaar in België. De duur van verzoekers verblijf in België kan bezwaarlijk als een bijzonder lange periode worden aanzien in vergelijking met de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker bracht zijn vormende jaren door in zijn land van herkomst en genoot er scholing tot de 5de graad (AD, stuk 4, bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 4). Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 augustus 2021, persoonsgegevens) en onderhoudt nog geregeld telefonische contacten met zijn maternel oom en de rest van zijn familie (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 januari 2022,

p. 8). Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich bij een eventuele terugkeer opnieuw kan aanpassen aan het leven in Afghanistan. Als bijlagen bij zijn aanvullende nota van 27 maart 2024 voegt verzoeker documenten toe betreffende zijn tewerkstelling in België (Aanvullende nota verzoeker 27 maart 2024, bijlagen). Het gegeven dat verzoeker in België aan de slag is in de distributie in de sector van de vrijetijdskleding, is zeker lovenswaardig, maar hij toont daarmee niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De Raad concludeert daarom dat niet blijkt dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan uit de neergelegde stukken niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere bewering dat hij een westers profiel zou hebben niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

5.1.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen motiveringsgebrek aannemelijk, noch een schending van artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn ‘vader’, of omwille van zijn verblijf in Europa onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

5.2.4. In zijn middel gaat verzoeker nader in op de heersende humanitaire crisis en de voedselonzeekerheid in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban wel als ‘ernstige schade’ dienen te worden gekwalificeerd in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hij leidt dit af uit een uitspraak uit Nederland uit 2013 over de praktische haalbaarheid van een ‘intern vestigingsalternatief’, maar deze rechtspraak heeft geen uitstaans met de definitie van ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Bijgevolg dient deze vorm van ‘ernstige schade’ te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die door verzoeker in zijn middel wordt geïllustreerd aan de hand van cijfergegevens over de dreigende hongersnood en artikels van UNICEF en het Reformatorisch Dagblad, overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Uit de beschikbare gegevens, onder andere uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 18 maart 2024, blijkt niet dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend zouden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire

socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is evenwel een valide jongeman en beschikt over een familiaal netwerk in zijn land van herkomst. Zijn familie blijkt bovendien de gezinswoning in eigendom te hebben en daarbuiten nog 1 *jerib* grond te bezitten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 6). Zijn vader zou een winkel hebben uitgebaat alvorens hij bij de arbaki in dienst trad (*Ibid.*). Zijn oom langs moederszijde regelde zijn vertrek naar het Westen en heeft hiervoor allerhande smokkelaars betaald, maar verzoeker kent het precieze bedrag niet (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 augustus 2021, reisroute). Rekening houdend met deze informatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer niet tijdelijk door zijn familie ondersteund zou kunnen worden. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker weinig concrete gegevens aan, maar hij beweert dat er sinds de machtsovername door de taliban sprake is van een gewijzigde veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 18 maart 2024, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *"dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een*

sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Specifiek betreffende de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, wordt in de EUAA Country Guidance van januari 2023 inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, gesteld dat Nangarhar een bolwerk is van ISKP waardoor er sprake is van gericht geweld vanwege ISKP tegen de taliban en burgers enerzijds of vanwege de taliban tegen (vermeende) ISKP-militanten anderzijds, maar dat er slechts in zeer beperkte mate willekeurig geweld plaatsvindt, waardoor er een hoge mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een jongeman die verklaarde in goede gezondheid te verkeren (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 augustus 2021, Aanvullende informatie). Verzoeker maakt dus niet concreet aannemelijk dat er in zijn hoofd, in toepassing van de zogeheten *sliding scale* een verhoogd risico zou bestaan op slachtofferschap van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat actueel slechts in zeer beperkte mate aanwezig is in de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN